

La sosire, pe aeroportul Băneasa

PREȘEDINTELE REPUBLICII INDONEZIA, DR. SUKARNO, ESTE OASPETELE ȚĂRII NOASTRE

Capitala patriei noastre este învesmîntată în haine de sărbătoare. Flutură înfrînte alături de drapele noastre, drapele așezate de-a lungul marilor bulevarde. Bucureștenii au învîțat că „Hidup Persahabatan Romania-Indonesia” înseamnă „Trăiască prietenia romîno-indoneziană”. Aceste cuvinte și altele de bun venit au fost înscrise și pe pancartele purtate de mii de bucureșteni care au salutat cu căldură, luni după amiază, pe aeroportul Băneasa, sosirea președintelui Sukarno în țara noastră.

După primirea oficială, președintele Sukarno s-a îndreptat spre reședința sa. Pe întregul traseu, mașina deschisă în care a luat loc dr. Sukarno, împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer și Chivu Stoica, a fost înțîmpinată cu urale și aplauze. Zeci de mii de bucureșteni au ținut să salute solul poporului indonezian, să manifeste pentru prietenia romîno-indoneziană, pentru pace și colaborare internațională.

În ziua de luni programul vizitei președintelui Sukarno a cuprins mai multe obiective. Astfel, înaltul oaspete a făcut o vizită la Prezidiul Marii Adunări Naționale, însoțit fiind de dr. Subandrio, ministrul Afacerilor Externe, Adam Malik, ambasador cu misiune specială, dr. Suharto, ministrul Dezvoltării Industriei Populare, dr. Tamzil, directorul cabinetului președintelui.

La primirea președintelui Sukarno au luat parte tovarășii Ion Gheorghe Maurer, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri, Gheorghe Gheorghiu-Dej, membru în Prezidiul Marii Adunări Naționale, prim secretar al C.C. al P.M.R., Mihail Ralea, vice-președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, Gheorghe Stoica, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, Avram Bunaciu, ministrul Afacerilor Externe, I. Murgulescu, ministrul Învățămîntului și Culturii. A fost de față Pavel Silard, ministrul R. P. Romîne la Djakarta.

În cursul după amiezii tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Chivu Stoica, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Avram Bunaciu, au făcut o vizită de răspuns președintelui Republicii Indonezia, la reședința sa oficială.

La orele 19, președintele Republicii Indonezia, dr. Sukarno, a depus o coroană de flori la Monumentul Eroilor Patriei. În aceeași seară, la Teatrul de Operă și Ballet al R. P. Romîne a avut loc un spectacol de gală dat în cinstea președintelui Republicii Indonezia, dr. Sukarno.

Marți dimineața au avut loc la Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne convorbiri oficiale între președintele Indoneziei, dr. Sukarno și conducătorii de stat romîni.

Tot marți, președintele Sukarno și persoanele care îl însoțesc, precum și persoanele oficiale din partea noastră, au făcut o scurtă vizită pe valea Prahovei. Înaltul oaspete a fost cinstit după vechea tradiție romînească, cu pine, sare și un miel alb, oferite de tinere în pitorești costume naționale.

Seara, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Ion Gheorghe Maurer și președintele Consiliului de Miniștri, Chivu Stoica, au oferit în saloanele Consiliului de Miniștri o recepție în cinstea președintelui Republicii Indonezia, dr. Sukarno.

„Poporul romîn cunoaște și prețuiește înaltele dv. merite de luptător împotriva colonialismului, pentru pace și prietenie între popoare” — a spus tov. Ion Gheorghe Maurer în cuvîntarea rostită cu acest prilej. — „El a urmărit cu profundă simpatie lupta dîră a poporului indonezian pentru cucerirea independenței sale de stat și se bucură din inimă de victoria pe care a obținut-o”.

În toastul său de răspuns, dr. Sukarno a arătat: „Consider că indonezienii nu sînt singuri în mersul lor înainte. Și în timpul vizitei mele în România, noi indonezienii am căpătat noi prieteni, am strîns prietenia, am cîștigat mai multă încredere în viitorul nostru”.

Președintele Republicii Indonezia, dr. Sukarno

Eminentul om politic și conducător de stat al Indoneziei, dr. Sukarno s-a născut la 6 iunie 1901 în orașul Surabaya — insula Java. După absolvirea școlii medii din Surabaya, Sukarno și-a făcut studiile universitare la Facultatea de științe tehnice din Bandung, obținînd în anul 1925 diploma de inginer.

Președintele Indoneziei, dr. Sukarno și-a început activitatea politică, pusă în slujba patriei sale încă din adolescență. În rîndurile organizației „Tînăra Java”, careia i s-a alăturat de cînd era elev și apoi la Bandung ca student, dr. Sukarno a desfășurat o neobosită activitate politică și publicistică, impunîndu-se ca un luptător consecvent și conducător remarcabil în lupta poporului indonezian pentru independența și progresul patriei sale.

În iulie 1927 dr. Sukarno a întemeiat „Organizația Națională Indoneziană” devenită în anul următor „Partidul Național Indonezian” care și-a înscris în programul său, drept sarcină principală, eliberarea poporului indonezian de sub dominația colonialistă și dobîndirea independenței naționale a Indoneziei.

În 1929 dr. Sukarno a fost arestat de autoritățile colonialiste împreună cu alți conducători ai Partidului Na-

țional și condamnat la 4 ani închisoare. Cuvîntarea rostită de dr. Sukarno la proces, a devenit un puternic rechizitoriu împotriva colonialismului și imperialismului.

În 1933 dr. Sukarno a fost din nou arestat și exilat în insula Flores și apoi în Sumatra de sud. El a fost deținut de colonialiști în închisoare sau în exil timp de 13 ani.

La 17 august 1945 înainte de a se fi semnat actul de capitulare a Japoniei, din împotriva organizațiilor populare și în numele poporului indonezian, dr. Sukarno a proclamat independența Indoneziei și a fost ales președintele Republicii.

Autoritățile colonialiste olandeze au încercat să nesocotească voința poporului indonezian. În timpul operațiilor militare întreprinse de colonialiști, dr. Sukarno a fost iar arestat și exilat în insula Bangka.

Lupta pentru independența a poporului indonezian, sprijinită de opinia publică mondială, nu mai putea fi însă înăbușită. În anul 1949 s-a încheiat acordul olandezo-indonezian prin care se recunoștea independența Indoneziei. În aclamațiile poporului, care a ieșit victorios în lupta împotriva colonialismului, dr. Sukarno s-a înfîșurat în Capitala patriei sale.

În anii care au trecut de la proclamarea independenței, Indonezia, sub conducerea Președintelui Sukarno și-a consolidat independența, și-a apărut și întărit unitatea de stat, a obținut succese în dezvoltarea economiei și culturii.

Președintele Sukarno este unul din inițiatorii conferinței de la Bandung a țărilor Asiei și Africii. Cuvîntarea sa rostită la deschiderea acestei istorice conferințe, a avut o deosebită însemnătate.

Dr. Sukarno se pronunță cu fermitate pentru dezvoltarea colaborării internaționale pe baza principiilor coexistenței pașnice, pentru unitatea țărilor din Asia și Africa în lupta comună împotriva colonialismului, pentru independența popoarelor, pentru înfăptuirea dezarmării, pentru asigurarea păcii în lume.

Lucrările sale cum sînt „Pentru o Indonezie liberă”, „Apariția celor cinci principii” și altele, au fost incluse în culegerea „Indonezia acuză” tradusă în numeroase țări, printre care și în R. P. Romîna.

Dr. Sukarno se bucură de un deosebit prestigiu în țara sa și pe plan internațional. Vizita sa în țara noastră este primită cu profundă simpatie și cu viu interes de către poporul romîni.

Pentru BELȘUGUL RECOLTEI care vine

Colectiviștii din Gorneni (regiunea București) au fost văzuți primii la cîmp în zilele acestei primăveri. Ei au grăpat și însămînțat primii. De 20 de zile se află în plină epocă a II-a. Demonstrația superiorității muncii în comun începe de pe acum și pînă în toamnă o susțin zeci de fapte, culminînd cu recolta, de regulă cea mai bună din comună. De fapt aici nu mai sînt individuali. Cine nu-i încă în colectivă e întovărășit. Situația aceasta de comună cooperativizată în întregime își pune pe totul pecetea. Nici odată n-a fost o asemenea mobilizare ca-n această campanie. Intovărășii fac și ei în comun majoritatea lucrărilor. Au terminat printre cei dinții din raion lucrările epocii I-a și a de la sine înțeles atîta timp cît aceasta e o cauză a fiecăruia. S-au impus prin vrednicie mulți, dar despre unul singur trebuie neapărat vorbit, Constantin Malciu, tractorist în brigada I-a S.M.T. Gorneni. Pe un U.T.O.S. ultimul tip cu grapa și cultivatorul ancorat de tractor, ducînd fișe pe fișe cele 80 de hectare ale gospodăriei care vor fi semănate cu porumb. Cînd a plecat din stație și-a verificat fururile.

„La ce i-or fi trebuind, — s-au întrebau unii”. Acum explicația se oferă întreagă și tulburătoare. În două zile și două nopți nu a dormit decît cîteva ceasuri. El e un flăcău voinic și poate „să țină”, dar cînd îl spune simplu cum se spune „bună ziua” că nici noaptea asta nu va dormi fiindcă trebuie să termine neapărat tarlaua (în curînd vor fi 6 grade la sol), fără veste te-apuci să-l cercetezi cu amănunțime chipul. Anul acesta de pe tarlaua cu pricina se vor ivi 3 tone de porumb boabe la hectar. Malciu știe și el asta și conștient și cu o mare dirigenție, asigură cea de a 2-a condiție a unei asemenea recolte. Prima a fost arătura de toamnă, făcută tot de el la 30 cm. adîncime și peșemne tot la lumina farurilor. Are de pe acum 40 de procente depășire. La 1 iunie va avea 300 peste plan. La plecare brigadierul gospodăriei ne dă detaliul care pune lumină în toate: „Malciu e comunist”.

— E bine să faci lucrările la timp? În Gorneni o să-ți spună tot omul a-dînc convins: „Da”. Și-o să-ți explice imediat după asta, că întovărășirea din Făcău (sat aparținător) a scos cu 300 kg. griu la hectar mai puțin decît colectiva fiindcă, spre deosebire de aceasta, n-a făcut arături adînci și nu a semănat cu mina.

La strada mare, un panou dezvăluie încă o dată, și nu unuia ci tuturor, că gospodăria colectivă, lucrînd în condiții optime, obține mai mult, comparativ cu întovărășirea „îzbînda” de exemplu. Aci diferențele sînt și mai mari: la griu 400 kg, la porumb 1400 kg., la floarea soarelui dublu. Prima concluzie practică a întovărășirii a fost așadar „să facă toate lucrările în comun”. Acesta este un lucru nou și el deosebit, cu altele împreună, campania de acum față de cea de anul trecut.

Despre aceste altele, spune pe rînd președintele sfatului popular comunal, tov. Gh. Neacșu:

— Ce e nou în campania asta?

— Apăi, nou e creșterea mecanizării. În loc de 4 tractoare cite au fost anul trecut, lucrează acum 7.

— Nou: s-a mărit suprafața arabilă cu 40 de hectare (prin intrarea în circuitul agricol a unor pășuni slab productive).

— În cinstea celui de-al III-lea Congres toată suflarea satului muncește la desecarea bălții (alte 40 de hectare) de la Drăgănescu.

— Cantitățile de cereale contractate cu statul au sporit cu 21 de tone mai mult la griu, cu 26 tone la floarea soarelui, cu 131 tone la porumb.

De unde vor scoate sporul pentru stat și desigur pentru ei? Simplu: din pămînt. Anul acesta vor obține producții mai mari, pe care le-au și planificat de altfel după un minulos studiu al posibilităților.

Începutul a și fost făcut!

La cabinetul metodic

La parterul frumoasei Case de cultură din Tîrgoviște se află o sală pe ai cărei pereți sînt numeroase panouri și afișe. Aici, la cabinetul metodic vin adesea directorii de cămine culturale pentru a primi îndrumări privind felul în care să organizeze manifestări variate și bogate în conținut.

Nu de mult, într-o după amiază, i-am aflat aici pe câțiva activiști culturali din comunele Valea Voievozilor și Ulmi. Ei și-au notat cu atenție îndrumă-

țile competente pe care le dădeau metodiștii Haralambie Popescu și Alexandru Drăgulescu de la casa de cultură (fotografia de mai sus).

Cu acest prilej s-a vorbit în special despre manifestările ce trebuie organizate cu prilejul aniversării a 90 de ani de la nașterea lui V. I. Lenin și în cinstea celui de-al III-lea Congres al partidului nostru.

S-au făcut recomandări de repertoriu pentru cor, recitatori și cititori artis-

tici, s-a dat tematica unor conferințe și prelucrări pentru punctele de convorbiri și li s-a arătat directorilor de cămine culturale ca în această perioadă să se organizeze seri literare despre viața și opera lui V. I. Lenin.

Îndrumarea metodică la centrul raionalului, este una din metodele de muncă întreprinse cu succes de casa raională de cultură, paralel cu ajutorul dat de metodiști cu prilejul deplasărilor pe care le fac la sate.

Carnet Cultural

Importante manifestări culturale-artistice se desfășoară în satele regiunii Galați în întimpinarea celei de-a 90-a aniversări a nașterii lui V. I. Lenin. În comunele Traian-saț, Urleasca, Răcovița, Movila Miresei din raionul Brăila, s-au făcut expuneri la căminele culturale despre: „Copilăria și adolescența lui V. I. Lenin” și „Cum lucra V. I. Lenin”. În comuna Tudor Vladimirescu din raionul Liești, s-a desfășurat la căminul cultural simpozionul literar „V. I. Lenin despre literatură și artă”.

La căminul cultural din satul Stupina, raionul Orșova, se desfășoară zilnic manifestări culturale-artistice. În timpul unei luni s-au ținut cinci conferințe, cele mai multe dintre ele legate de campania de însănătoșiri Săptămînal se face informarea politică a colectivităților și se organizează „Joi ale tineretului”. În afara formațiilor de cor și dansuri, a luat ființă de curând aici o echipă de teatru, care a prezentat un spectacol cu piesa „Copilașul”.

Colectivul bibliotecii raionale Huși depune o susținută muncă în vederea popularizării și difuzării cărții agro-zootehnice în rîndul țăranilor muncitori. Numărul de peste 650 de cititori al cărții agro-zootehnice, în primul trimestru al acestui an, față de cei 75 cititori din aceeași perioadă a anului trecut, dovedește interesul depus de acest colectiv. Printre cărțile cele mai solicitate de țăranii muncitori sînt: „Creșterea și îngrijirea viței de vie”, „Cultura sfeclei de zahăr”, „Însiloarea porumbului” și „Îngrijirea pomilor fructiferi”.

În raionul Bujor, activează 89 echipe artistice. Îndrumate de organizațiile de bază ele au reușit în ultimul timp să-și îmbunătățească munca, alături de ceea ce privește conținutul programelor prezentate cit și a deplasărilor pe care le fac. Trebuie semnalată ca o bună inițiativă deplasarea echipelor pentru a da spectacole în

comunele învecinate. Echipa artistică din comuna Băneasa s-a deplasat în comuna Bujor, cea din Urlești la Măcișeni, iar cea din Măcișeni la Băleni.

Artiștii Teatrului de stat din Bacău, secția Piatra Neamț, au întreprins un turneu prin sate și comunele regiunii. De curînd ei au prezentat mai multe spectacole în raionul Tîrgul Ocna. De un deosebit succes s-a bucurat piesa „Vlaicu și feciorii lui” de Lucia Demetrius, care numai în comuna Valea Rea a fost vizionată de peste 200 țărani muncitori.

În frumoasa și primitoarea sală de spectacole a sfatului popular din Ploești a avut loc recent un „spectacol de gală”. A devenit o obișnuită organizarea unor asemenea spectacole cu echipele fruntașe în diverse etape ale concursurilor artiștilor amatori. De astă dată, au apărut pe scenă trei echipe de teatru sătești din raionul Ploești, promovate pentru faza regională a Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale”.

Spectatorii au asistat la un spectacol care putea rivaliza cu cele prezentate de teatrele profesioniste. Dar cită muncă au depus entuziaștii și talenții artiști amatori din comunele Lipănești, Brazi și Bucov pentru a ajunge la un asemenea nivel de interpretare artistică! Ei au lucrat cu migală asupra tuturor pieselor pe care le-au prezentat pe scenele căminelor culturale. Anul trecut, de pildă, echipele de teatru respective s-au străduit să aleagă un repertoriu variat, corespunzător cerințelor oamenilor muncii din comunele lor, pe care l-au prezentat cu continuitate, asigurînd spectacole interesante, instructive pentru masa largă de țărani muncitori.

Străduința celor trei colective de actori amatori, perseverența cu care au muncit pentru însușirea unei experiențe teatrale, care să le permită montarea unor piese de teatru din ce în ce mai pretentioase, s-a vădit cu prilejul recentului „spectacol de gală”.

Actorii amatori, cum sînt soții Ecaterina și Alexandru Iorga, Ion Costache sau Niță Spirea, președintele sfatului popular al comunei Li-

Munca cu FILMUL la Sate

La sfîrșitul lunii martie a avut loc la Ministerul Învățămîntului și Culturii, consfătuirea anuală a lucrătorilor din rețeaua cinematografică și difuzarea filmelor.

Consfătuirea a analizat munca desfășurată de lucrătorii din rețeaua cinematografică privind îmbunătățirea activității cultural-educative de masă prin film. Raportul prezentat, precum și discuțiile participanților, au relevat o seamă de realizări frumoase, dar și unele lipsuri pentru lichidarea cărora s-au luat măsuri concrete.

Fondul de filme artistice de lung metraj, documentare, jurnale agricole și de actualități destinate rețelei cinematografice sătești s-a îmbogățit simțitor, iar numărul spectatorilor a sporit în mod considerabil. Metode noi de muncă, mai eficiente, au început să fie folosite, iar acțiunile educative de masă cu filmul au devenit mult mai frecvente decît în anii trecuți.

O preocupare serioasă a existat pentru îmbunătățirea tematicii și mării numărului copiilor filmelor repartizate pentru sate. Dacă în anul 1959 filmele pe bandă îngustă (16 mm.) erau reînnoșite în 8-14 copii, acum fiecare film se trimite la sate în 20 de copii. În cursul anului 1959, cantitatea de peliculă — copii de film — trimisă satelor a depășit 2.700.000 m., ceea ce revine la mai mult decît dublu, față de aceeași perioadă a anului 1958.

Ținînd seama de marea importanță a filmului documentar și în special a filmului cu caracter agro-zootehnic, s-a urmat în mod special îmbogățirea acestui fond de filme cu titluri noi care să corespundă cerințelor dezvoltării agriculturii în țara noastră. Astfel, s-au adus din Uniunea Sovietică valoroase documentare: „Floarea soarelui”, „Cînd sfeclea e gata de cules”, „Soia”, „Porumbul din Kazahstan”; din R. Cehoslovacă: „Irigarea sfeclei de zahăr”, „Dăunătorii sfeclei de zahăr”, „Dăunătorii grînelor” și multe altele. Studioul „Al. Sahia” a realizat documentarele: „Mai mult ulei”, „Pentru dezvoltarea bazei furajere”, „Gîndacul de Colorado”, „Un îngrășămint valoros”.

În anul 1959 un număr de peste 32.600.000 spectatori de la sate (această cifră reprezentînd aproximativ de trei ori populația din mediul rural) au vizionat peste 240 filme artistice de lung metraj, 166 filme documentare și numeroase jurnale de actualități agro-zootehnice. În cadrul rețelei cinematografice sătești un număr uriaș de spectatori au participat la aproape 8.000 de acțiuni cum ar fi: cicluri de conferințe, premiere festive, simpozioane, festivaluri. Printre aceste acțiuni de masă cu filmul un loc deosebit de important l-a avut Festivalul filmului la sate, care în cursul anului 1959 a însumat un număr de 3.356.000 spectatori, ceea ce reprezintă o considerabilă creștere față de festivalul din 1958.

Au început să fie folosite metode de

muncă și de popularizare a filmului care pînă acum erau aplicate numai la orașe. Astfel, în numeroase comune din regiunile Ploești, Timișoara, Constanța, Stalin, Cluj s-au încheiat contracte culturale între cinematograful și unitățile agricole socialiste din comună. Simpozioane cinematografice reușite s-au organizat la multe filme cu concursul activiștilor culturali din comune. La un număr mare de filme s-au organizat recenzii urmate de prezentarea filmului. Așa a făcut cinematograful sătesc Pecineaga, regiunea Constanța, cu filmele „Poemul pedagogic” și „Pe Donul liniștit”, care au fost vizionate fiecare de un număr de 1500 de colecți-viști. În aceeași comună alte filme au fost prezentate și discutate în cercul de citit al femeilor. Bibliotecarii sătești au recomandat țăranilor muncitori să citească cărți legate de tematica filmelor.

Cardvanele cinematografice au un rol deosebit în munca culturală de masă la sate. În acest sens merită a fi subliniată activitatea rodnică a caravanelor nr. 5 — regiunea Bacău, nr. 1 — regiunea Ploești, nr. 3 — regiunea Cluj, nr. 4 — Regiunea Autonomă Maghiară.

Colectivul caravanei nr. 5 din regiunea Bacău, muncește cu multă râvnă și spirit de răspundere. În cursul anului 1959 a prezentat nenumărate filme în fața a peste 137.000 spectatori. Același colectiv de muncă desfășoară în permanență o largă și eficientă muncă de agitație prin intermediul stației de radioamplificare și magnetofonului, transmițînd materiale de popularizare a filmelor, scurte conferințe, informări asupra situației internaționale, interviuri cu președinții g.a.c. și g.a.s. fruntași.

Cu toate rezultatele bune obținute pînă acum în munca cu filmul la sate, se mai fac simțite totuși unele lipsuri în ceea ce privește atragerea spectatorilor, prezentarea și popularizarea filmelor. În unele comune, cum ar fi Schiopeni, raionul Huși, Florești, regiunea Iași, Lăpușnic, regiunea Hunedoara și altele, multe filme nu au putut fi vizionate de majoritatea sătenilor deoarece activiștii culturali, directorii de cămine și sfaturile populare respective nu s-au preocupat de largă popularizare a filmelor ce urmau a fi prezentate. Nu toate căminele culturale oferă spectatorilor condiții optime pentru o bună vizionare a filmelor. Astfel mai sînt încă cinematografe care au ecrane necorespunzătoare, aparate prost întreținute, și un mobilier cu totul insuficient.

Avînd în vedere sarcinile, mereu crescînde, pe linia muncii politice de masă cu filmul în mediul sătesc, cit și posibilitățile sporite în anul în curs, activitatea va trebui să cunoască un puternic avînt concretizat printr-o nouă și importantă creștere a numărului de acțiuni culturale de masă cu filmul, cit și a numărului de spectatori. Lucrul acesta va contribui în măsură tot mai mare la ridicarea nivelului ideologic, cultural și educativ al masei largi de la sate.

V. NIHU

pănești, (da, președintele sfatului a îndrăgit teatrul și joacă în piesele pregătite la căminul cultural), Mihai Sima sau Alexandrina Chipan din Bucov, Marin Iordache, sau Nicolae Mihai din Brazi, au reușit prin perseverență și entuziasm să-și însușească măiestria actoricească. Cu greu îl poșta uita, bunăoară, pe Vlaicu din piesa „Cei care rămîn singuri” interpretat de Mihai Sima de la Bucov sau pe Ana din aceeași piesă intruchi-

Spectacol DE GALĂ

pată pe scenă de Alexandrina Chipan. Mihai Sima în bătrînul Vlaicu, a dominat scena interpretînd cu mult firesc un rol care cerea un joc variat, nuanțat, fiecare replică fiind subliniată corect de acesta. El a fost ajutat desigur și de ceilalți interpreți care i-au dat la timp replicile, încadrîndu-se perfect în jocul de scenă impus de conflictul dramatic al piesei. Spectatorii au înțeles — și lucrul acesta este esențial — mesajul piesei Luciei Demetrius, subliniat de interpreți, faptul că și cei care multă vreme au șovăit pășesc acum cu încredere pe drumul transformării socialiste a agriculturii, al vieții noi din satele patriei noastre.

Îți rămîn în minte de asemenea președintele colectivei, Iacob Istrati,

din „Recolta de aur” interpretat la Lipănești de Ion Costache, sau Sofia, respectiv țăranca muncitoare Elena Dorobanțu, care, ca de altfel și ceilalți interpreți au jucat cu mult firesc. Aceștia au înălțat acel joc la mijlocul scenei, în jurul unei mese. Ei s-au mișcat în voie, pe toată scena, neacoperindu-se unul pe celălalt, spunîndu-și replicile la timp, fără pauze lungi, grădînd replicile atunci cînd era cazul. Cunoașterea textului, înțelegerea și trăirea fiecărui personaj a permis actorilor să joace degajat și mai ales, lucru foarte important, să sublinieze idelle din piesă.

Autenticitatea personajelor se datorește, mai ales la Lipănești, și faptului că instructorul Anghel Bratu a știut să atragă în echipă și oameni virșnici, potriviți rolului. Deși are peste 50 de ani, Ecaterina Iorga a interpretat cu mult talent rolul dădai Vanghelina, iar soțul său, Alexandru Iorga, a reușit să dea viață și să sublinieze trăsăturile de caracter ale lui Zaharia din piesa „Recolta de aur”.

O contribuție la reușita celor trei spectacole, prezentate recent, au avut-o decorul și machiajul corespunzător, care au creat atmosfera cerută de autor și personaje autentice. Interioarele camerelor de țară au fost realizate cu mult gust specific locului respectiv, iar fiecare interpret a fost machiat potrivit personajului ce-l avea de interpretat. „Spectacolul de gală” de la Ploești a constituit un frumos succes pentru care merită aplauze la scena deschisă atât interpretii, cit și instructorii lor.

ȘERBAN RĂDULESCU

Despre averea obștească a întovărășirii

Averea obștească constituie elementul cel mai dinamic al întovărășirii agricole care contribuie la dezvoltarea unității spre forma superioară de cooperare în producția agricolă, asigură creșterea veniturilor întovărășirii și ale întovărășiților.

În expunerea făcută la consfătuirea de la Constanța din aprilie 1958, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej apreciind ca valoroasă experiența unor întovărășiri a subliniat că: „Puterea întovărășirii, capacitatea ei de dezvoltare economică în vederea creșterii binefăcătoare a întovărășirii constă în bunurile procurate în comun și în fondul de bază”.

Aplicând în practică îndrumările date de către organele de partid și de stat, numeroase întovărășiri agricole și-au format și au început să-și dezvolte averea obștească încă de la constituirea lor. Membrii întovărășirii „Unirea” — Regiunea Autonomă Maghiară, de pildă, aplicând în practică indicațiile partidului, au reușit să-și dezvolte averea obștească prin cumpărarea a 4 semănători, 2 trioare, 2 tăvăluge, 4 prașitori etc. a căror valoare se ridică la sfârșitul anului 1959 la 86.418 lei. Întovărășirea „8 Martie” din aceeași regiune, a reușit să-și formeze turmă de peste 400 de oi, proprietate obștească, și au construit un saivan pentru oi etc. În această întovărășire valoarea averii obștești a crescut de la 40.000 lei în 1956 la 97.540 lei în 1959.

Membrii întovărășirii „1 Mai” din satul Marga, regiunea Timișoara, au reușit să-și formeze o turmă de 552 oi, 11 taurine, 30 porcine, 26 stupi de albine, proprietate obștească, să planteze o livadă de 5 hectare cu pomi etc. Asemenea exemple se pot da cu sutele. Din ele se poate trage concluzia că membrii întovărășirilor agricole încep să se convingă tot mai mult de necesitatea dezvoltării averii obștești, care duce în mod nemijlocit la creșterea veniturilor întovărășirii și membrilor ei.

În vederea aplicării în viață a acestor prețioase indicații, este necesar ca întovărășirile agricole să-și prevadă în planurile lor de producție, dezvoltarea creșterii animalelor de producție și în special a creșterii vacilor, oilor, porcilor, să efectueze cu posibilități locale și muncă voluntară adăposturi pentru animale, să extindă plantațiile de vii și pomi, legume, să efectueze lucrări de irigație, îndigui, combaterea eroziunii solului, ceea ce va duce la creșterea producției globale și a producției-marfă a unităților respective.

Care sînt sursele de formare a averii obștești a întovărășirii și în ce scop se pot folosi sumele alocate la fondul de bază al întovărășirii?

a/ Pe baza prevederilor statutului model, fiecare membru al întovărășirii trebuie să depună o taxă de înscriere de 10-15 lei. Sumele rezultate din taxa de înscriere se varsă la fondul de bază.

b/ O dată cu întocmirea planului de producție, adunarea generală hotărăște ca un procent de 2-5 la sută din produsele și veniturile bănești ale întovărășirii să fie repartizate la fondul de bază.

c/ Repartizarea unei suprafețe de teren care se cultivă cu anumite plante, ca porumb, grâu, orzoaica etc. Producția de pe acest teren se vinde statului pe bază de contract, iar sumele realizate se repartizează la fondul de bază.

Întovărășirii din Covasna, Regiunea Autonomă Maghiară, de pildă, încă de la constituirea întovărășirii lor au avut o preocupare deosebită pentru formarea și creșterea continuă a fondului de bază. Această întovărășire avea la inaugurare un fond de bază de 42.856 lei format din:

— cîte 15 lei de fiecare familie înscrisă în întovărășire ca taxă de înscriere

— cîte 10 lei contribuție pentru formarea fondului de bază pentru fiecare hectar adus în întovărășire;

— cîte 2 lei de fiecare oaie adusă pentru îngrijire comună în întovărășire;

— cîte o mieluță de fiecare 10 oi;

În anul 1959, întovărășirea a reținut pentru fondul de bază 5 la sută din producția vegetală, realizată, și în plus întreaga producție de pe 4 hectare însămînțate cu in, 3 hectare borceaș și 4 hectare trifoi.

Sînt unele întovărășiri în care membrii, din inițiativă proprie, hotărășesc în adunarea generală ca fiecare membru nou înscris să aducă o contribuție pentru formarea fondului de bază cum ar fi: contribuția întovărășirilor cu un număr de zile muncă voluntare pentru executarea construcțiilor, aducerea a 2-3 oi pentru formarea fondului de bază etc.

În întovărășirea „9 Mai” din comuna Frumoasa, R.A.M. de exemplu, s-a construit, prin contribuția membrilor, un saivan pentru 800 oi, un grajd pentru 100 vaci, două platforme de gunoi, patru silozuri etc. Pînă la sfârșitul anului 1959 valoarea fondului de bază în această întovărășire s-a ridicat la aproape 1.000.000 lei. În întovărășirea din Comov, aceeași regiune, adunarea generală a hotărît ca fiecare familie la înscrierea în întovărășire să contribuie cu 5 oi la formarea fondului de bază. Asemenea inițiative sînt bune și trebuie sprijinite, întrucît duc la consolidarea puterii economice a unității respective.

Fondul de bază al întovărășirii crește, de asemenea, prin acumulările ce se fac în construcții, creșterea în greutate a animalelor etc.

Comitetele de conducere ale întovărășirilor au obligația de a da o atenție deosebită folosirii cu chibzuială a sumelor reținute pentru fondul de bază, ținînd seama de următoarele scopuri:

— cumpărarea de animale de producție și în special vaci de lapte, porci, oi și păsări;

— procurarea din resurse locale a materialelor necesare pentru construirea de adăposturi pentru animale;

— cumpărarea de mașini și unelte agricole ca semănători, cositori, prașitori, motoare și pompe pentru irigații;

— procurarea de material săditor viticol și pomicol în vederea extinderii plantațiilor în masiv, pe terenurile pușta prielnice pentru cultura plantelor de câmp etc.

★

Plenara C.C. al P.M.R. din 3-5 decembrie 1959 pune în fața agriculturii socialiste din țara noastră noi și mărețe sarcini privind ridicarea nivelului agriculturii și creșterea considerabilă a producției pe unitatea de suprafață și pe cap de animal. În realizarea acestei sarcini de răspundere dar și de mare cinste pe care partidul o pune în fața agriculturii, un rol deosebit de însemnat revine întovărășirilor agricole. Pentru aceasta este necesar ca cei aleși în conducerea întovărășirilor agricole și toți membrii acestor unități să studieze cu atenție cele mai bune metode de organizare a muncii în comun la toate culturile și să le aplice în practică. Numai așa întovărășirile agricole pot să se dezvolte și să asigure membrilor lor o creștere a nivelului de trai, iar oamenii săi vor da seama treptat de folosirea muncii în comun, aplicînd în practică indicațiile date de partid.

Ing. GH. MIHAI
din Ministerul Agriculturii

Imagini din Gorneni

Agitație vizuală în campanie! În fața sfatului popular comunal un panou ține la curent oamenii cu mersul lucrărilor agricole, de astă dată pe circumscripții electorale. Numele de pe panou sînt ale deputaților. Metoda s-a arătat rodnică. Valorile procentelor trecute în dreptul fiecăruia sînt apropiate. Circumscripții codășe nu sînt!

O față admiră un răsad. E opera miinilor ei, ■ Eleni Dragomir, cel mai tinăr dintre grădinarii colectivei. Aici, la sere, munca a început din februarie cînd gerul era stăpîn încă. Atunci, pe patul cald al serelor, au prins putere firușoarele crude de legume. Grădina aduce în fiecare an venituri bune colectivității din Gorneni.

Colaborarea între tractoriști și colectiviști a devenit tradițională. În fiecare dimineață ei se sfătuiesc asupra treburilor de peste zi. Aici, în fotografie, brigadierul gospodăriei, Stan Ion, își înseamnă suprafața lucrată de Constantin Malciu, tractorist la S.M.T. Gorneni. Vreți s-o știți? 17 hectare de teren lucrate zilnic cu cultivatorul și grapa. Iar norma lui Malciu e: 12 hectare!

Grupul de țărani, autorii scrisorii către V. I. Lenin: A. I. Zaitsev, F. I. Dolgov, V. S. Lukin, I. L. Nagaițev.

„Inimile și sufletele noastre sînt de comuniști”

Scrisoarea țăranilor din satul Pravie Lamki către V. I. Lenin • Ce povestesc autorii scrisorii • După 38 de ani..

„Din partea locuitorilor plășii Levo-Lanskala, satul Pravie Lamki. Am îndrăznit fără să vă cerem consimțămîntul să vă felicităm, adică pe marele conducător al țărănimii muncitoare ruse, Vladimir Ilici Ulianov-Lenin, în ziua nașterii, la 52 de ani. Pentru sănătatea dvs., noi am cîntat cu glas tare „Internaționala”.

Vă dorim să fiți întotdeauna sănătos și să fiți conducătorul de frunte al țărănimii muncitoare ruse. Sîntem gata în orice secundă să venim în ajutor, ca un zid, marelui conducător Vladimir Ilici Ulianov-Lenin, dacă cineva va îndrăzni să întreprindă ceva împotriva conducătorului nostru și al clasei muncitoare...

Noi ne scuzăm și vă cerem iertare că v-am deranjat, sau poate că v-am și supărat cu scrisoarea noastră. Noi am fi foarte bucuroși dacă dvs. ne-ați scrie măcar un rînd, adică dacă ne-ați comunica cum că ați primit scrisoarea noastră. Vă rugăm respectuos să ne anunțați măcar printr-un rînd, am fi cei mai fericiți de pe lume, am sărbători acest hram cu multă bucurie și am aduna lumea la un miting și am anunța tuturor cetățenilor că scrisoarea noastră a ajuns pînă la conducătorul proletariatului nostru V. I. Ulianov-Lenin și am cînta încăodată în sănătatea dvs. „Internaționala”... Această scrisoare a fost așternută de membri de partid, de oameni cu foarte puțină carte. Dacă ceva nu e scris cum trebuie, vă rugăm să ne lertați, iar noi, deși nu sîntem membri de partid, avem inimile și sufletele de comuniști și am înțeles că acum este într-adevăr puterea celor ce muncesc.

Așteptăm cu nerăbdare răspunsul. Trimitem scrisoarea printr-un țăran din gubernia Moscovei ca s-o pună în cutie chiar la Moscova și să ajungă mai repede.. A scris această scrisoare din partea tuturor cetățenilor din plasa sus-amințită, Egor Efimovici Ribin.

20 aprilie 1922”.

Îmi aduc aminte cum s-a luminat fața lui Vladimir Ilici cînd a citit scrisoarea. Mi-a spus să-i reamintesc neapărat să răspundă, și într-adevăr a răspuns.

(Din amintirile lui M. S. ULIANOVA)

Ei i-au scris lui Ilici

Ne despart 38 de ani de ziua cînd țărani din Pravie Lamki, de pe meleagurile Tambovului, au trimis la Moscova o scrisoare lui Lenin în rînduri calde, izvorite din inimă. De atunci a curs multă apă, s-au petrecut multe evenimente istorice, dar și astăzi este la fel de proaspătă în mintea oamenilor mai vîrstnici, amintirea acelor neuitate zile ale lunii aprilie, 1922. De multe ori își aduc aminte cei bătrîni de scrisoarea pe care i-au trimis-o lui Lenin, și povestesc despre această nepoților.

Este o mare plăcere să-i ascuți pe bătrîni depănîndu-și firul amintirilor. Ne-am hotărît și noi să ne întîlnim cu ei. E drept că cel mai vestit dintre ei, fiul unui țăran sărac, primul președinte al sovietului sătesc și membru în comitetul sărăcimii, Egor Efimovici Ribin, autorul scrisorii, nu mai este printre cei vii. În ultima perioadă a vieții sale, el a locuit la Leningrad, unde a intrat în rîndurile membrilor de partid, și a murit cu puțin înainte de începerea Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Dar au rămas prietenii și tovarășii lui...

La întîlnirea noastră a venit Aleksandr Izotovici Zaitsev. Are o barbă mare și cărunță și muștați la fel de albe. A. I. Zaitsev a lucrat mulți ani ca felcer veterinar, iar acum este pensionar. Cu un mers vioi, a intrat în cameră fostul secretar al sovietului sătesc, astăzi și el pensionar, Fedor Ivanovici Dolgov. Deși are peste 70 de ani, este plin de viață și de optimism. Rezistă scurgerii anilor și Vasili Ștepanovici Lukin, un bătrîn lat în spete și cu privirea ageră. După ei au mai venit și alții.

Ne-am așezat, ne-am răsucit cite o țigară, le-am aprins, și, rotocoale, rotocoale, a început să se înalțe fumul. Am prins a vorbi. Dar gîndurile noastre făceau o îndepărtată călătorie în trecut. Ne închipuiam cum, în urmă cu 38 de ani, acești țărani, pe atunci în floarea tinereții, cunoscînd pentru prima oară adevărul leninist, și-au aplecat capetele deasupra foii albe de hîrtie și au început să scrie conducătorului și învățătorului nostru, alegînd cuvintele cele mai frumoase și mai simțite din sărăcuțul lor vocabular.

— Ne întrebați cum de ne-am hotărît să-i scriem lui Vladimir Ilici? — a repetat întrebarea mea Ivan Lavrentievici Nagaițev. — Să vă spun. Deși aceste lucruri s-au petrecut tare de mult, n-o să le uit niciodată. Știți ce timpuri erau pe atunci. Noul și vechiul erau alături. Puterea sovietică era tînără, începea numai să se ridice, să se întărească. Ne-a fost dragă de la început. Era puterea noastră, populară. Toate gîndurile ni le îndreptam atunci spre Lenin. Știam că el este acela care ne-a dus la o viață nouă.

Ivan Lavrentievici a scăpărat un chibrît l-a apropiat de țigara ce se stînsese, și a urmat:

— Cel mai mare din sat era pe atunci Egor Efimovici Ribin, om deștept și atașat luptei noastre. Avea școala vieții. A luptat pe front în primul război imperialist. A izbucnit revoluția. Puterea Sovietică a dat decretul păcii, a dat pămînt țăranilor. Dar Ribin nu se gîndea să stea acasă, de aceea nu și-a dezbrăcat el haina de os-taș și s-a dus să apere tînăra republică. S-a întors numai cînd albi și armatele intervenționiste au fost înfrînte. Pe meleagurile noastre însă lupta nu contenise.

În întreaga regiune Tambov mișunau bandele chiburești ale lui Antonov. Au ajuns și în Pravie Lamki. Îl căutau pe Ribin, dar nu l-au găsit. Atunci au luat bandiții hîrtie și diferite acte din birourile plășii, le-au pus în jurul colibeii lui Egor Efimovici și au dat foc... Mulți dintre noi au pierit atunci. L-au prins bandiții pe Kuzma Ștepanovici Denisov, președintele comitetului sărăcimii și l-au pus la zid. Denisov s-a purtat ca un adevărat erou. Înainte de moarte, el a strigat năpîrcilor: „Mă veți împușca, dar puterea sovietică trăiește și va trăi!”

Să vă povestesc acum și despre scrisoare. Era într-o zi de primăvară. Ne-am întîlnit și am început să discutăm despre ajutorul pe care-l primesc țăranii săraci, despre însăși întîlnirile de primăvară, dar cel mai mult am vorbit despre Vladimir Ilici al nostru care în acel văleat implinea 52 de ani. Egor Efimovici ne-a vorbit despre conducătorul nostru. Ne-a arătat ce povestea despre el tovarășii cu care luptase în tranșee ce citise în ziar despre Lenin, iar la urmă ne-a spus un lucru ce ne-a întristat tare mult:

„Iată ce e tovarășii; Vladimir Ilici, conducătorul și învățătorul nostru, care ne-a dat libertate, este bolnav”. Ne-am gîndit noi atunci ce să facem, cum să-l ajutăm? Și tot lui Ribin i-a venit gîndul cel bun: „Știți ce? Să-i scriem lui Ilici. Poate că scrisoarea noastră o să-l ajute să se vindece mai repede”

Ne-a plăcut propunerea și am început să ne gîndim cum și ce să-i scriem lui Lenin. Nu ne prea pricepeam noi la scris, dar, vroiam să-i spunem principalul, că deși nu sîntem membri de partid, în suflet sîntem comuniști. Nu eram noi oameni luminați, cuvintele le scriam anapoda-greșit, dar ne-am pus toată inima în scrisoarea făcută de Ribin și semnată de el în numele nostru, al tuturor. Am început să așteptăm răspuns de la Lenin. „E om ocupat Lenin, dar cine știe? Poate că va găsi un minut liber...”

— Și ați primit?

— D-apoi cum? Sigur! — a spus A. I. Zaitsev. — Ce bucuroși am fost! Ne-am adunat și am citit întregul sat scrisoarea lui Lenin. Păcat că n-am păstrat răspunsul lui Ilici. După atîția ani e greu să-ți reamintești tot cuprinsul scrisorii. Țiu minte numai că Lenin ne-a mulțumit pentru urările trimise, pentru devotamentul nostru și ne-a dorit mult succes în viață.

Urmînd învățăturile lui Lenin

„În suflete sîntem comuniști” — așa au scris țărani din Pravie Lamki în scrisoarea trimisă lui V. I. Lenin. Și au dovedit acest adevăr prin întreaga lor viață. Fără să-și cruțe puterile, ei au luptat pentru întărirea puterii sovietice, pentru orînduirea colhoznică, pentru construirea socialismului în țara noastră.

Să vorbim de pildă despre I. L. Nagaițev. El a intrat în rîndurile partidului comunist printre primii din sat, iar atunci cînd nevoile industriei, în plină dezvoltare, o cereau, a plecat în Donbas și a devenit miner, iar acum în pofida vîrstei sale înaintate, Ivan Lavrentievici este un om de nădejde pentru colhozul său.

Un alt autor al scrisorii, Sidor Vasilevici Ribin, nu mai trăiește dar fiii săi, Vasili și Iacob, își amintesc și acum de staturile părintești:

— Ilici visa să ne vadă pe noi țărani conducînd tractoare. Au venit acum în sat primele tractoare. Voi trebuie să învățați să le conduceți...

Asta se petrecea în 1933. Frații Ribin au învățat să conducă „caii de oțel”. Pînă în ziua de azi, Vasili este tractorist, iar Iacob mecanic șef al colhozului, avînd în grijă sa opt tractoare, cinci combine, zeci de semănători și alte mașini. Patrusprezece electromotoare lucrează la ferme, pe ariile de treier și în atelierele colhozului!

— Iar înainte de revoluție, la 20 de curți țărănești revenea doar un singur plug tras de cai!

— Își aminteste F. I. Dolgov.

Muncile se mecanizează astăzi neîncetat. Sînt familii în care meseria de mecanic este de moștenescă din generație în generație. Fiul lui Vasili Sidorovici Ribin, Boris, este și el tractorist și tot pe urmele tatălui a mers și tractoristul Vladimir Arkașin. Cu mult respect se vorbește în sat despre combinerul Timofei Șemionovici Lukin. El, dragostea pentru această meserie, a transmis-o și fiului său, Vasili.

Multe schimbări s-au petrecut în Pravie Lamki. Urmînd învățăturile lui Lenin, țărani au creat un colhoz și i-au dat un titlu de slavă: „Bolșevik”. Colhozul se dezvoltă mereu. Numai în ultimii șase ani, șeptelul de animale a crescut aproape de trei ori, iar producția de lapte și de carne — de cinci ori. Dacă în 1953 cîștigul realizat de colhoz era ceva mai mare de 200.000 ruble, în anul ce-a trecut el a fost de peste 2 milioane. Colhozul are ferme bine utilizate; a fost construită o centrală electrică proprie de 120 Kw, iar nu de mult colhozul „Bolșevik”, împreună cu artelurile din împrejurimi, a construit o mare fabrică de cărămidă.

Dar fără îndoială că cea mai grăitoare dovadă a schimbărilor ce se petrec este însăși transformarea oamenilor. „Această scrisoare au scris-o toți puțin știutori de carte...” mărturiseau cu durere țărani în scrisoarea adresată lui Lenin. Atunci era în sat o singură școală primară cu un singur învățător.

Astăzi sînt trei școli și numai în școala medie învață peste 500 de elevi, activează 30 de cadre didactice. Mulți dintre foștii elevi au devenit profesori și ingineri, agronomi și tehnicieni. Un fiu al colhoznicei A. G. Lisițina, Nicolai, este jurist, altul, Valentin, este tehnician-radiotelegrafist, o fiică, Tamara, este învățătoare, iar cealaltă, Iulia, este tehnician-constructor. Cei doi fii ai combinerului V. E. Teptov au absolvit universitatea. Foștele eleve ale școlii, Anna Mișukova, Anna Zaitșeva și Ekaterina Okolelova sînt profesoare în școli medii și tehnice.

Timpuri noi — oameni noi! La ferma colhozului am întîlnit-o pe Valentina Lukina. Fata a făcut 10 clase și după absolvirea școlii a rămas să lucreze ca mulgătoare în colhoz. Fiul colhoznicei Valerij Lukin este un bun electrician și învață la cursurile fără frecvență ale școlii tehnice de agricultură. În cuvinte pline de laudă vorbesc colhoznicii și despre Liuba Dolgova, o fată smeadă, cu păr bălai. Ea a fost prima șefă de echipă care s-a apucat să cultive porumb în colhozul lor. Și fetele din echipa ei au muncit cu multă traqere de inimă, și au dovedit că porumbul — care este o plantă nouă pentru acele locuri — poate să dea recolte bogate. Liuba Dolgova a strîns cite 675 de chintale de porumb masă verde la hectar.

Cu fiecare boagă și n hoznicii r trică și rac satului și viste. A d aceea, anul club.noua l

— Dacă — spun lo pre schimb tră!

Cu gîndu Ziva de ne toți locuito tui evenim duiesc să pentru mu rii de vite jamentele și școlarii -

...Piriiașu drumul său la fel de v Lamki apel care la rir își rostogo cu Oka. P citoare în „măicuța” și Oka.

La fel es Ea este ne numărul pl este neseca

(După)

R

I gii

prin vu

ție -

fov

dăruim

Pretutir

Vechiul

făgădu

de la

Vom

dînd r

și-uma

pe-ntre

1930

C

Octoml

Ți-i faș

Atunci

Ca țăr

Ilici te

Cînd z

Și-oi n

Pe treș

O altă

Prin ră

Cînd p

Te-nșul

Mereu

Octoml

Și fiii

Eroilor

Cîntînd

Te por

Mereu

Cu nu

colhoznicilor devine mai
Duceți-vă în casele col-
pretutindeni lumină elec-
și motocicletele. Locuitorii
la zeci de ziare și re-
ipătoare biblioteca și de
construi, alături de noul
o sală de lectură.
um să-i scriem lui Ilid
ui — să-i povestim des-
petrecut în viața noas-

iesc și tinerii și bătrânii.
Vladimir Ilici este pentru
rbătoare. În cinstea aces-
atorii colhozului se stră-
te de termen pregătirile
de primăvară, crescăto-
să-și respecte și ei anga-
mlădițe — comsomoliștii
să planteze o livadă mare.
urqe vesel și zlobiu. Dar
se varsă în alte piriășe
pii. Nu departe de Pravia
ilese de riul Celnovaia,
arsă în Țna, iar aceasta
grăbindu-se la întâlnirea
pele Okăi, oglinzi strălu-
asemuit de frumoasă este
re se varsă și Lamocika

ea poporului pentru Ilid,
mare, atât de mare ca și
viiturile de primăvară. Și

N. ZAKOLUPIN

I. VINOGRADOV

rdă" din 30 martie 1960)

IAKOVSKI

ORT

ire. toate
in val ;

oare
esfășurat
pe cimpii,

aport triumfal

oi viu dintre vii l

ă poteci aurorii l

vălugul,
necruțător,

torim,
noi muncitorii

ogor l

iltul
scuiat de vrăjmaș

e r...
zi cu zi

smului tău,
uriaș,

5 —
o vom clădi l

In rominește de
MIHAIL COSMA

ARDOVSKI

IUMELE
LEMIN

ea un vint cumplit l...
e măsură tie
tu te-ai zămislit
ății, pe vecie.

t sub cer înalt,
u lumina să și-o cearnă,
l, cum mers-ai în asalt
ului de larnă l

înscris apoi,
s purtindu-ți pașii
i Lenin în război
ă-ți dobori vrăjmașil.

nințea ta păstrat
zător de zare
neni au luptat
iri legendare.

, sub limpezi zări,
inimă și-n minte l
ele cărări,
enin — înainte l

in rominește de
M. DJENTEMIROV

La un punct de conoorbiri, Vasilica Ionescu, directoarea căminului cultural din Gura Ocniței, regiunea Ploiești, discută despre viața și activitatea lui V. I. Lenin.

Oameni de nădejde

Despre comuna Gura Ocniței se știe în tot raionul Tîrgoviște că are o frumoasă activitate culturală. Metodisții casei de cultură își vorbesc despre formele variate de activitate de la cămin: conferințe, brigadă artistică de agitație, brigadă științifică comunală și nu uită să adauge cinematograful.

Nicolae Șonțea, directorul bibliotecii raionale, spune fără să se gindească mult, că la Gura Ocniței funcționează una dintre cele mai bune biblioteci.

Să poposim deci în această comună, să-i cunoaștem pe harnicii activiști culturali pentru a afla cum desfășoară ei o asemenea muncă despre care s-a dus vestea.

*

Sala cinematografului era plină. Filmul încă nu începuse. Dar oamenii știau că înainte de film trebuie să le vorbească Nicolae Briceag. Așa s-au obișnuit sătenii ca de fiecare dată responsabilul cinematografului să facă o scurtă prezentare a filmului. Cu prilejul rulații filmului „Vizita lui N. S. Hrușciov în America”, s-a vorbit despre situația internațională, despre politica de pace a Uniunii Sovietice.

Sînt 15 ani de cînd acest om voinic, cu o față care radiază veselie, cu o privire atentă, fermă, este responsabilul cinematografului comunal. În această calitate, sătenii l-au prețuit și stimat. Iată însă că le-a fost dat să afle și alte calități ale lui N. Briceag. De cînd, în urmă cu cîteva luni, comunistii l-au ales secretar al comitetului de partid, viața culturală din comună a luat un nou avînt.

Omul acesta, care era cunoscut ca un înimos activist cultural s-a dovedit a fi și un bun

organizator, un priceput îndrumător.

„Era prin noiembrie. Într-unul din birourile sfatului popular se strînseseră cîțiva oameni. Nu era o ședință, ci mai curînd o consfătuire de lucru.

Utemista Vasilica Ionescu, directoarea căminului cultural, vorbea despre o serie de manifestări care au plăcut sătenilor. Comunistă Axenia Stanciu, responsabilă colectivului de conferințari, arăta că oricît de bogat ar fi planul conferințelor, el tot nu ar putea să dea răspuns tuturor problemelor care îi frămîntă pe țărani muncitorii.

— Ce-ar fi, propuse Nicolae Briceag, dacă am înființa o brigadă științifică aici în comună? Hai să vedem ce posibilități avem.

Discuția a fost rodnică și după numai o lună, sătenii au asistat la prima manifestare a brigăzii științifice comunale.

Asemenea consfăturii operative, cu rezultate imediate pentru munca culturală, au loc ori de cîte ori este nevoie. Oamenii prezenți nu sînt mereu aceiași, dar de fiecare dată este nelipsit secretarul Nicolae Briceag.

„Profesorul Ion Diaconescu citește textul unui nou program pentru brigada artistică de agitație. Programul l-a făcut împreună cu alte cadre didactice. Citește rar, pentru a putea fi urmărit și pe alocuri interpretat. Din cînd în cînd, fie comunistul Dumitru Stănescu, președintele sfatului popular, fie directoarea căminului sau Nicolae Briceag îl intrerup pentru a-l atrage atenția asupra unor greșeli. Cînd vine vorba de muncile agricole de primăvară, N. Briceag spune că s-ar strica să se dea cazuri

concrete, nume de oameni, tocmai pentru ca să fie critica mai cu folos. O bună parte din program înfățișează aspecte legate de primirea unor noi membri în întovărășire. Aici secretarul organizației de partid povestește cum l-a lămurit pe Nicolae Coman să pășească pe calea agriculturii socialiste. Cazul este notat și va apare negreșit în viitorul program.

Într-o zi, profesoara Axenia Stanciu îi dă secretarului comitetului de partid o foaie pe care sînt notate titlurile conferințelor care se vor ține în perioada următoare. Acesta le citește cu atenție și se interesează în mod special de cele care vor fi alcătuite pe plan local.

— Da, e bună ideea ca președintele sfatului să țină conferința despre „Ce poate cîștiga omul muncind în comun”. Nu uita să mă treci și pe mine. O să pregătesc și eu o conferință poate chiar despre activitatea culturală din țara noastră.

„În camera înconjurată cu rafturi a bibliotecii, N. Briceag discută cu utemista Stela Mihai, bibliotecară, despre organizarea unor manifestări de masă. Aici s-au ținut în ultima vreme seri literare pe tema romanului „Bărăgan” de V. Em. Galan, convorbiri cu tema „Cine se înscrie în colectivă, cîștigă” seri de întrebări și răspunsuri.

Biblioteca a reușit prin aceste manifestări și prin alte metode de popularizare a cărții să înscrie numai în primele trei luni ale anului 603 cititori. Numărul cărților citite de aceștia atinge cifra de 3.000. Se vedește de aici grija pentru permanentizarea cititorilor.

A. CROITORU

Dureroase au fost rănile pricinuite de trupele fasciste în retragere, orașului Galați. În fotografie: centrul orașului reconstruit.

DIN CARNETUL
SCRIITORULUI

ROADELE MUNCII LIBERE

Ni se pare uneori că știm totul, sau că putem afla din cărți tainele lumii întregi. Dar e destul să ieși din casă, să te lași cuprins de virtutul nepotolit al vieții, ca să înțelegi că în vremea noastră se întîmplă lucruri pe care nici nu le puteam bănuși altădată.

Umblînd astfel pe șantiere și în uzine, mi-am dat seama că munca intră în rîndul marilor virtuți omenești, abia în clipa cînd roadele ei înseamnă bunăstarea societății întregi. În clipa cînd muncitorul devine liber. Ideea aceasta mi s-a arătat cu o claritate uimitoare, mai deunăzi, pe cînd mă aflam la uzinele „Timpuri Noi” din Capitală.

În zilele acelea în uzină lua înțînă un motor nou. Am aflat că în vederea acestor lucrări, o mașină a fost modificată de un muncitor de-al nostru. L-am văzut lucrînd. Era un om abia trecut de treizeci de ani, cu o figură veselă și isteț, un om foarte obișnuit. L-am întrebat ce i-a făcut mașinii, cum i-a venit gîndul s-o transforme, și el mi-a răspuns cu cea mai mare seninătate din lume:

— Lucrez la mașina asta din 1952. Pentru ceea ce ne trebuie nouă acum, ea nu mai era bună. Și am transformat-o, am adus-o mai aproape de vremea noastră. Este mai bună.

Pe omul care vorbea astfel îl cheamă Vasile Alexandru și e comunist. M-am uitat în ochii lui. Nu era un om ambițios, nu știa ce caut eu acolo și nu vroia să mă impresioneze. El trăia cu sinceritate credința că în uzinele noastre putem face mașini tot mai bune, pentru că avem nevoie de ele, pentru că sîntem pricepuți și stăruitori, pentru că îndrăzim. Și îndrăzim pentru că sîntem liberi.

Motorul cel nou se năștea sub ochii mei. Piesele lui străluceau sub cuțitul strungurilor, după ce trecuseră prin încercarea de iad a focului. Clipă de clipă se năștea motorul acela, într-o țară care, ani nenumărați și lungi, cumpărase din străinătate cu bani grei, nu numai motoare, dar și sape, și pluguri, și coase, și lanțuri pentru legat vitele. Aceasta, într-o vreme cînd muncitorul nostru era ținut într-o stare de sclavie.

Acum, motoarele stau înșirate în hala cea mare, gata să-și ia drumul spre toate colțurile țării. Înainte de asta, ele au fost supuse la încercări îndelungate. Tot Vasile Alexandru mi-a spus:

— Nu le dăm drumul de aici pînă cînd nu merg ca ceasul. Mai toate se duc la țară, în gospodării colective. Ia mori, vor lumina satele, vor face mai ușoară munca oamenilor. Acolo sînt mecanici tineri, feciori de țărani, și cînd or lucra cu motorul vrem să simțăm toată dragostea noastră și ajutorul nostru.

Mi i-am închipuit pe acei tineri feciori de țărani ascultînd bătaia cuminte a motorului, mîngîind ceafa lui caldă și lucie, îngrijindu-l ca pe-o ființă. Ei știu, de bună seamă, cite mîinți și cite brațe de muncitori s-au străduit să lăurească aceste unelte care aduc pe pămînturile noastre bunăstarea, civilizația și fericirea. Ei știu că asta se cheamă alianța de neclintit dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Nu mă îndoiesc că asemenea fapte se întîlnesc în multe uzine și fabrici de-ale noastre. Dar eu le-am văzut pe cele de la „Timpuri Noi” și le judec ca pe niște fapte născute de revoluția socialistă, ca pe niște roade ale muncii libere.

NICOLAE JIANU

DE TOATE PENTRU TOTI

Sfatul medicului

Alimentația în boala ulceroasă

„Boala ulceroasă” este o afecțiune generală a întregului organism, cu localizări pe stomac și duoden (prima porțiune a intestinului subțire).

Primele manifestări ale bolii sînt localizate la stomac și caracterizate prin dureri care apar la 2-3 ore sau imediat după masă și însoțite de rigidele acide, senzație de greață sau chiar vărsături alimentare. Toate aceste tulburări au un caracter sezonier, apărînd sub formă de crize, primăvara și toamna durează 2-3 săptămîni și apoi toate tulburările încează să se micșorează.

După ce am văzut ce este boala ulceroasă, să vedem care sînt cauzele care agravează evoluția ei.

Lipsa dinților este prima și cea mai importantă cauză. În mod obișnuit dinții și măselele desfac alimentele în bucăți mici care apoi amestecate cu salivă, formează o pastă care este astfel înghițită. Lipsa dinților și măselelor face ca alimentele să fie înghițite în bucăți mari, punînd astfel stomacul la efort pentru a efectua treaba pe care o făceau dinții și măselele.

Mincatul repede ajunge la aceeași rezultate ca și lipsa dinților: alimentele nefiind bine sfărîmate vom obliga stomacul să facă el treaba asta. Fumatul constituie o agravare importantă a bolii ulceroase. După cum știm cu toții, nicotina din tutunul de tutun produce o accelerare a mișcărilor stomacului și mărirea secreției gastrice, ceea ce face ca sucul gastric să aibă aciditatea crescută și deci bolnavul să aibă dureri mai mari. Fumatul duce în plus la slăbirea organismului prin pierderea poftei de mîncare, ceea ce împiedică vindecarea ulcerului. De aceea, se recomandă ca bolnavii ulceroși să se lase complet de fumat.

Consumul de băuturi alcoolice este foarte dăunător bolii ulceroase. Alcoolul sub orice formă accelerează mișcările stomacului, mărește secreția de suc gastric și aciditatea și agravează boala ulceroasă. Consumul de băuturi alcoolice la bolnavii ulceroși poate duce la complicații grave ca: perforația ulcerului sau hemoragie gastrică.

Un obicei foarte nesănătos pentru bolnavii ulceroși este acela de a mîncă alimentele prea fierbinți sau prea reci. Dar mai important decît acesta este obiceiul de a mîncă la ore neregulate. Nimic nu este mai dăunător stomacului ulceros decît acest ultim obicei. În mod obișnuit stomacul are maximum de activitate o dată cu ora obișnuită a mesei, cînd începe să secrete suc gastric și să se producă contracțiunile ale pereților.

De aceea, recomandarea făcută acestor bolnavi este de a respecta programul de odihnă, programul de somn și orele de masă care acționează asupra sistemului nervos au efecte binefăcătoare asupra ulcerului.

Care sînt alimentele permise în perioada de liniște a bolnavului ulceros? Piinea albă uscată. Carne slabă de vacă, vițel, găină, pui rasol peste alb, brînză de vaci, cașneșărat, ouă

fierle moi, ochiuri romînești. Zarzavaturi fierite trecute prin sită piureuri din cartofi, morcovi, dovlecei, mazăre verde tină, cartofi copti în coajă la cuptor. Supe din zarzavat trecut prin sită și îngroșate cu gris, orez, fulgi de ovăz și adaos de lapte. Făinoase. Paste făinoase bine fierite, mămăligă prăjită, orez, gris, fulgi de ovăz trecuți prin sită, bine fierți în zeamă de zarzavat. Grăsimi. Unt proaspăt, untdelemn crud, adăugate la mîncăruri gata preparate, smîntînă, frișcă. Sosuri preparate cu zeamă de zarzavat, lapte și gălbenuș de ouă. Dulciuri: prăjituri din aluat cu brînză de vaci, cu mere dulci, cremă de vanilie, zeamă de fructe dulci, compot, fructe coapte la cuptor, orez, gris sau făiței cu lapte. Zahărul trebuie consumat în cantitate moderată. Băuturi: lapte dulce sau amestecat cu cafea de orz sau cu ceai de tei sau cu ape minerale alcaline, apă, zeamă de fructe.

Acestea sînt alimentele permise numai în perioada de calmie. În perioada de crize alimentația va fi recomandată numai după sfatul prealabil al medicului.

Alimente contraindicate bolnavilor de ulcer: Piinea proaspătă, piinea neagră. Carne grasă, sărată, afumată, pește gras, afumat, ochiuri prăjite, telemea sărată, mezeluri cîrnați, brînzeturile fermentate. Zarzavaturi crude sau tari: ridichi, castraveți, ceapă, ardei iuți, varză, fasole albă, mazăre uscată. Grăsimi prăjite. Supe de carne sau oase, borșuri acre. Sosuri de carne cu rîtaș sau cu grăsimi prăjite. Dulciuri: aluaturi proaspete, gogoși înghețată, fructe tari, acre sau necoapte, vișini, nuci, zarzări. Băuturi alcoolice de orice fel, cafea naturală, ceai rusesc, sifon, băuturi prea reci sau prea fierbinți.

Acestea sînt pe scurt recomandările medicului în legătură cu alimentația bolii ulceroase.

dr. D. DOBRESCU

Nicolae Munteanu (Onicani — reg. Bacău). Poezia dv. „De ziua ta” denotă înțelegerea sufletului feminin și multă gingășie. Am remarcat strofa: Iți dăruiesc azi scumpă mamă / Și-atîtor mame și femei / Un cînt în astăzi de seamă / Împodobit cu ghiociei / De altfel sinqura mai realizată din întreaga poezie. Așteptăm să ne trimiteți mai multe poezii, pentru a ne putea formula o părere de ansamblu asupra tematicii abordate de dv. și modului artistic în care reușiți să o tratați.

Eugenia Petrescu (Boisoara — reg. Pitești). Din culegerile de folclor trimise, mai mult ne-a plăcut „Foaie verde iasomie” pe care o reproducem aproape în întregime:

„Foaie verde iasomie
Mult mie-ști dragă mîndro mie.
Mi-ești dragă ca soarele

Unul din cele două coifuri găsite în vechea cetate Durostorum.

NOI ȘI IMPORTANTE DESCOPERIRI ARHEOLOGICE

Cercetătorii muzeului de arheologie din Constanța au făcut zilele trecute o importantă descoperire arheologică în curtea unui colectivist din comuna Cumpăna, raionul Neqr Voda: urmele unei așezări greco-romane necunoscută pînă în prezent. S-a găsit aici un „cadran solar” în formă de semisferă care pe fața concavă are marcate 12 meridiene și 2 paralele. Acesta este susținut de coarnele unui cap de bou așezat pe un piedestal vertical. Un element important al acestui monument este o bucată de metal așezată în dreptul centrului de unire a meridianelor. Se presupune că acesta îndeplinea rolul unui ax orizontal a cărui umbră plimbîndu-se pe suprafața cadranelor dădea posibilitatea măsurării timpului. Este un monument

care dovedește gradul de civilizație la care ajunseser strămoșii noștri cu 2.000 de ani în urmă.

O altă descoperire interesantă s-a făcut în comuna Ostrov, raionul Băneasa. Cercetătorii au stabilit că pe malul Dunării, în apropierea orașului Silistra — vechea cetate Durostorum — se află un întins cimitir sclavaș. În acest loc țărani muncitori au descoperit câteva fragmente de metal care au alcătuit la vremea lor două coifuri și o mască funerară. Acestea reprezintă monumente de o însemnătate istorică științifică și mai ales artistică deosebită. Sînt măturii ale valorilor artistice provenite din antichitate, care ne dau indicații prețioase cu privire la viața economică, politică și artistică a cetății Durostorum, centru important al Scîtiei Minor.

CURIOZITĂȚI

● Nu de mult un explorator geodest englez a ajuns pe o mică insulă de corali, Fregat, din Oceanul Indian. Insula părea cu desăvîrșire pustie. Și păsările o coleau. Numai vizuinele numeroase, asemănătoare cu cele ale iepurilor, permiteau să se presupună că insula adăpostește totuși ființe vii. Exploratorul a stat în timpul nopții într-o barcă aproape de țarm. Noaptea a fost trezit de miolăituri. În urma cercetărilor, exploratorul englez a descoperit că pe această insulă trăiesc nu mai puțin de 10.000 de pisici. Noaptea ele ies din vizuine și prind pește în apropierea țărului. Se pare că strămoșii acestor pisici au ajuns aici salvîndu-se de pe un vas care a naufragiat.

● Timp de 62 de ani, o femeie din Stelenbosch (Africa de

Sud), a transmis familiei și cunoștințelor sale germenii febrei tifoide, fără ca ea să fie atinsă de boală. Din cauza acestei femei, 83 persoane au murit, iar altele 250 au contractat boala. Cazul acesta — unic în istoria medicinei — a stîrnit un interes deosebit în lumea medicilor.

● Într-o centrală electrică din sudul Suediei s-a întîmplat un fenomen deosebit de interesant, lată despre ce-i vorba. Un curent electric de 50.000 de volți l-a electrocutat pe muncitorul Hasse Person. În ciuda acestei străfulgerări muncitorul a rămas în viață, dar într-o singură secundă el a slăbit cu 20 kg. Slăbirea s-a datorat faptului că din cauza electrocutării, corpul muncitorului s-a deshidratat complet.

Știați că...

...în Uniunea Sovietică există peste 40.000 persoane care au atins o vîrstă între 120—150 de ani?

...cel mai mare helicopt de transport din lume este helicoptul MI-C, construit în U.R.S.S. în anul 1957?

...cercetările făcute de zeci de ani au demonstrat că la ora cîinci dimineața temperatura aerului este cea mai scăzută din întreaga zi?

...marele compozitor Mozart a compus primul său menuet la vîrsta de 5 ani, iar la 12 ani prima sa operă „Bastien și Bastienne”?

...în prezent se cunosc peste 6000 de soiuri de pere? Părul începe să rodească după 10—12 ani de la plantare și trăiește 60—100 de ani

POȘTA REDACȚIEI

Ce încălzește-ogoarele.
Ca rodul de griu bogat
Pe care l-am recoltat,
La colectiva din sat.
Și iar verde viorea
Mi-ești dragă ca țara mea
Că ești și tu ca și ea,
Tinără floare ce crește”.

Victor Barbu (Comana — reg. Constanța). Incercînd să prezentați o viață de om în două pagini, n-ați făcut decît să scrieți o povestire plină lipsită de măiestrie artistică. Credem că dacă ați fi încercat să-l prezentați pe Florea Badea numai pe timpul de cînd a intrat în colectivă și pînă astăzi, ați fi avut mai mulți sorți de izbîndă. Incercăți lucrul acesta și trimiteți-ne materialul refăcut.

Al. Silaghi (Oradea). Reportajul „Cîntă Floarea” e neizbutit. Materialul e plin de flo-

ricele și apă de trandafir. Apoi, pare cu totul neverosimil ca baciul Cornea, soțul cîntăreței, să nu-și fi cunoscut tovarășa de viață decît atunci cînd a auzit-o cîntînd pe scena căminului cultural. Mai multă consecvență și claritate în exprimarea ideilor. Mai puține floricele și mai multe fapte de viață.

Valer Gavriș (Șomcuța Mare — reg. Baia Mare). Cele relatate în corespondența dv. sînt interesante. În mod deosebit ne-a reținut atenția hotărîrea locuitorilor din comuna Șomcuța Mare de a contribui prin muncă voluntară la construirea noului lăcaș de școală. Faptul că pînă acum s-au transportat prin muncă voluntară 300.000 de cărămizi, 205 metri cubi de piatră și că

s-au săpat 175 metri cubi de pămînt din șanțul de fundație, sînt o dovadă grăitoare că hotărîrea luată va fi tradusă în viață.

Trimiteți-ne și alte vești din raza dv. de activitate.

C. Luchiatu (Berbești — reg. Pitești). Cele sesizate de dv. au fost juste. Pentru lipsurile de care a dat dovadă, gestionarul Stoicuț Nicolae a fost sancționat cu mustrare scrisă, așa cum ne comunică U.R.C.C. Horezu.

Mai scrieți-ne

Ion Cazan (Chinari-R.A.M.). Vă rugăm să ne iertați, dar supărarea dv. nu-i cu nimic justificată. Cel puțin în cazul dv., noi v-am răspuns cu regularitate la fiecare material trimis, indiferent dacă a fost realizat sau ba. Povestirea „Recunoștința” am reținut-o spre publicare. Restul reportajelor trimise în ultima vreme sînt nepublicabile.

Tinere fete indoneziene la un festival popular

Indonezia astăzi

Deși Indonezia se găsește la mii de kilometri de R.P.R., totuși poporul nostru nutrește multă simpatie față de aspirațiile și lupta poporului indonezian. Timp de 350 de ani acest popor de 90.000.000 a avut de suportat jugul greu al exploatarea colonialiste. Țara celor 3.000 de insule supranumită și roșul verde a fost pentru poporul ei un iad. Marile bogății ale țării, petrolul, minereul de cositor, arborele de cauciuc, au fost jefuite în mod sălbatic de către colonialiștii olandezi, englezi și japonezi în timp ce marea masă a muncitorilor indonezieni câștiga atât cât să poată minca sărăcăcios o dată pe zi. Nici un moment însă, poporul indonezian nu și-a privit soarta cu nepăsare, el a luptat cu curaj pentru alungarea cotropitorilor imperialiști din țara sa.

Era dezrobirii coloniilor și-a spus cuvântul și în Indonezia. Sub influența ideilor Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, mișcarea de eliberare din Indonezia a luat un puternic avânt, culminând prin proclamarea independenței la 17 august 1945. Cu excepția Iranului de Vest, aflat și acum sub stăpânire imperialistă olandeză, Indonezia a

fost eliberată de sub jugul colonial. Aceasta a deschis o nouă eră în istoria poporului indonezian.

Cucerirea independenței politice a fost doar primul pas. Pentru definitivă eliberare a țării din tentaculele colonialismului dobândirea independenței economice este tot atât de importantă. Numai creșterea economiei independente se poate pune capăt exploatarea colonialiste. Conducătorii mișcării de eliberare și în primul rând doctorul Sukarno, și-au dat seama că aceasta se poate înfăptui numai cu ajutorul Uniunii Sovietice și a celorlalte țări din lagărul socialist. Numai aici a putut găsi înțelegere, simpatie și sprijin dezinteresat poporul indonezian. Pentru prima oară

în istoria sa, Indonezia primește ajutorul unei mari puteri industriale fără să i se ceară avantaje materiale în schimb, fără amestec în treburile sale interne. Creditul acordat Indoneziei de către U.R.S.S. se cifrează la 250.000.000 dolari, la care firește trebuie adăugat și ajutorul tehnic multilateral al U.R.S.S. și celorlalte țări din lagărul socialist, printre care și

țara noastră. Pentru o țară ca Indonezia, secătuită de jaful colonial, unde populația nu a reușit să înlăture flagelul foametei, rezultat al exploatarea coloniale nemiloase - ajutorul lagărului socialist este deosebit de însemnat. Acest sprijin contribuie simțitor pentru a lichida înapoierea economiei și contracara uneltirile imperialiștilor. Imprumutul sovietic dă posibilitate poporului indonezian să treacă la înfăptuirea sarcinii industrializării și electrificării țării.

În politica sa externă, Indonezia se călăuzește de principiile coexistenței pașnice, de „spiritul Bandungului”. Pentru consolidarea păcii în lumea întreagă are un mare rol contribuția importantă a Indoneziei la întărirea solidarității popoarelor afro-asiatice. De asemenea, propunerile țărilor socialiste pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale, sînt sprijinite de către Indonezia.

Vizita președintelui Republicii Indonezia, dr. Sukarno în țara noastră, va constitui un aport de seamă la întărirea prieteniei dintre popoarele noastre și la dezvoltarea colaborării internaționale.

Deschiderea conferinței de solidaritate a țărilor Asiei și Africii

După încheierea conferinței de la Accra a guvernelor țărilor africane independente și a organizațiilor de masă din întreaga Africă, la Conakry, capitala Republicii Guineea, s-a deschis în ziua de 11 aprilie, într-un cadru festiv, conferința de solidaritate a țărilor Asiei și Africii.

Pe agenda conferinței figurează următoarele probleme: lichidarea totală a imperialismului și colonialismului în Africa și Asia (independentă, unitate, coexistență, dezarmare); problemele dezvoltării economice în Africa și Asia; problemele dezvoltării culturale și sociale în Africa și Asia; dezvoltarea mișcării afro-asiatice de solidaritate.

Seku Ture, președintele republicii și guvernului din Guineea, a deschis conferința. După ce a relevat însemnătatea istorică a conferinței de la Bandung, el a spus: „Lupta noastră are ca scop renașterea popoarelor noastre, dezvoltarea valorilor noastre, morale materiale și culturale. Apoi ne vom clădi libertatea pe baza coexistenței pașnice”.

Președintele a condamnat neocolonialismul „al cărui scop adevărat constă în a ține popoarele noastre în stare de subordonare în a dezbina popoarele”. El a luat atitudine împotriva politicii rasiste a guvernului Uniunii Sudafricane și împotriva experiențelor nucleare din Sahara.

Referindu-se la problema apropiatei conferințe la cel mai înalt nivel, Seku Ture a spus: „Ca reprezentanți a sute de milioane de oameni ne socotim îndreptățiți să ne considerăm părți răspunzătoare pentru treburile internaționale și cu dreptul de a lua parte activă la hotărârile folositoare colaborării internaționale”.

Apoi Yussef Es-Sibal, secretar general al Secretariatului permanent al Consiliului

de solidaritate al țărilor Asiei și Africii, a subliniat că convocarea unei adunări atât de reprezentative a popoarelor afro-asiatice este mărturie a năruirii sistemului colonial.

Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, a adresat un mesaj de salut participanților la conferința de solidaritate a popoarelor din Asia și Africa, în care se spune printre altele:

„Oamenii sovietici urmăresc cu simpatie succesele luptei drepte și nobile a popoarelor din Africa și Asia, se bucură sincer de amploarea muncii constructive desfășurate în țările de pe aceste continente care și-au cucerit deia independența națională. Trebuie să se pună capăt pentru totdeauna mizeriei, ruinei și înapoierii la care au fost condamnate popoarele de dominația îndelungată a colonialiștilor! În opera importantă de renaștere și dezvoltare a economiei și culturii naționale, ca și în lupta lor pentru libertate, toate popoarele Asiei și Africii au în Uniunea Sovietică un prieten credincios, gata să ofere un ajutor dezinteresat”.

PE SCURT

● A. I. Mikoian, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. întreprinde o călătorie în Republica Irak. Pretutindeni A. I. Mikoian este primit cu căldură de grupuri mari de locuitori. Între A. I. Mikoian și generalul Abdel Kerim Kassem primul ministru al Republicii Irak, precum și alte persoane oficiale din Irak, au avut loc convorbiri ce s-au desfășurat într-o atmosferă prietenească.

● La Nyiregyháza, localitate unde la sfârșitul lui octombrie, începutul lui noiembrie 1944 vitejii ostași români, alături de eroicii ostași sovietici au luat parte la luptele pentru eliberarea Ungariei de sub jugul fascist, a avut loc simbolic mineața într-un cadru solemn dezvelirea monumentului închinat celor 308 ostași români căzuți aici.

● La 10 aprilie poliția din Uniunea Sudafricană a efectuat o nouă razie la Cato Manor (suburbie din Durban). Polițiștii au percheziționat pe rând toate locuințele africanilor și au operat arestări. Au fost arestați 150 de africani cărora nu li s-a putut aduce nici o acuzație.

● În ultimul timp la Atena s-a deschis o serie de procese politice. Ziarul burghez „Alinaiki” scria în legătură cu procesul celor 12 democrați greci, că acesta este „un proces legat de acuzații de spionaj la care... lipsesc spionii”.

● La 9 aprilie avionul turbo-propulsor „TU-114” sub comanda pilotului Ivan Suhomlin a efectuat un zbor record. Având la bord o încărcătură de 25 tone, avionul a acoperit o distanță de 5.000 km. cu aproape 900 km. pe oră.

● După cum relatează ziarul „Pravda”, sub raportul extracției de minereuri de fier Uniunea Sovietică a întrecut S.U.A. în anul 1959 și s-a situat pe primul loc în lume.

În întimpinarea întii niri la nivel înalt

Asupra evenimentelor din viața internațională exercită o influență tot mai mare întâlnirea la nivel înalt ce urmează să aibă loc la 16 mai. De pe acum se conturează o seamă de acțiuni importante menite să asigure succesul acestei întâlniri. Printre acestea, un loc de frunte îl ocupă vizita lui N. S. Hrușciov în Franța, care a confirmat utilitatea pentru cauza asigurării păcii a contactelor personale dintre oameni de stat. În perspectiva conferinței la nivel înalt, întâlnirea dintre N. S. Hrușciov și Ch. de Gaulle aduce stabilitatea unor păreri comune asupra câtorva principii de bază. În special asupra problemei dezarmării există multe păreri comune, astfel încât așa cum a arătat N. S. Hrușciov aici „pozițiile noastre și ale generalului De Gaulle aș spune chiar, coincid”.

Interesante au fost în săptămâna care a trecut dezbaterile din cadrul Comitetului celor 10 state pentru dezarmare. În ce privește poziția statelor occidentale, ea se caracterizează prin străduința de a ocoli stabilirea unor principii concrete a unui viitor tratat de dezarmare generală și totală. Însăși noțiunea de dezarmare generală

și totală a dispărut din câmpul vizual al delegațiilor occidentale. Nesfârșitele perorații despre „control” vor să ascundă opiniei publice mondiale faptul că delegații occidentale nu doresc înfăptuirea dezarmării generale și totale.

Pentru a ajuta la ajungerea unei înțelegeri și măsurii concrete legate de dezarmare, V. Zorin, șeful delegației sovietice, a prezentat în numele țărilor socialiste, un nou document intitulat „Principiile fundamen-

țiale ale dezarmării generale și totale”. Documentul are o mare importanță pentru elaborarea prevederilor concrete ale unui tratat. Propunerile țărilor socialiste prevăd acele principii care să asigure cu adevărat dezarmarea generală și totală, precum și modalitatea de a le înfăptui.

Cronica săptămânii

„Dezarmarea generală și totală, se spune în document, cuprinde desființarea tuturor forțelor armate, lichidarea tuturor armamentelor, încetarea producției de război de toate tipurile, lichidarea tuturor bazelor de pe teritoriul străine, retragerea de pe aceste teritorii a

trupelor străine și demobilizarea lor, interzicerea armelor nucleare, chimice, bacteriologice și a armelor rachetă, încetarea producției acestor arme și distrugerea stocurilor lor, desființarea organelor și instituțiilor destinate unor scopuri militare în cadrul statelor (a statelor maiore, ministerelor de război și a organelor locale ale acestora), interzicerea pregătirii militare, lichidarea instituțiilor de învățămînt militar și încetarea cheltuirii mijloacelor în scopuri militare”.

Cu multă atenție a fost primit de către opinia publică mondială și memorandumul guvernului U.R.S.S. în legătură cu cea de a 15-a sesiune a Comisiei economice a ONU pentru Europa, care se va deschide la Geneva la 20 aprilie a.c. Memorandumul conține o seamă de propuneri importante cum ar fi studierea posibilității proiectării și construirii în comun de către țările europene a unor obiective industriale, studierea aspectelor economice ale dezarmării, a influenței pozitive a dezarmării asupra dezvoltării comerțului intereuropean și altele.

Cu HAT și CUTILE

Colectiviștii din Crucești, raionul Arad, au cultivat anul trecut dovleci furajeri în cultura de porumb, culegând pe lângă 4000 kg. porumb la hectar și cite 3000 kg. dovleci.

Doi prietenj care se împacă de minune! (Desen de PALL)

AGRONOMUL

Lui Ion Mirescu din Cătrunești, raionul Brănești, care a sfătuit pe colectiviști să iasă cît mai grabnic la însămînțatul porumbului.

Semințele de mult sînt pregătite.
Au bobul plin, voinic și sănătos.
Pe-ogorul răscolit și-ntors pe dos
Se simt miresme vagi, nedeslușite.

E lună plină, timpul e frumos,
Doar agronomul nostru pasă-mi-te
Nu are somn, și-n noaptea ce-l înghite
Se plimbă pe tarla în sus și-n jos.

De miine șiruri de semănătoare
Vor defila pe-ntinsele ogoare
Imprăștiind semințele egal;

Și-n mijlocul umbritelor cîmpii
El, agronomul, pare-un general
Ce-așteaptă zorii marij bălălii.

MIRCEA PAVELESCU

— De ce arunci grul, vecine?
— Care griu? Nu vezi că-i gunoi?...
(Desen de F. CALAFETEANU)

Actele vorbesc!

Întrebîndu-l pe președintele sfatului popular din comuna Fundeni, raionul Brănești, cum stă cu campania de primăvară, ne-a răspuns pe cît de repede, pe-atît de calm:

— Cu campania? Stăm, tovarășe, stăm, de ce să nu stăm? Și, ca să vedeți că noi nu sîntem ca alții să ne lăudăm, uite, pot să vă spun că noi cu campania stăm așa și-așa. Adică, nici prea, prea, nici foarte, foarte... N-am dreptate, tovarășă ingineră?

— Aveți, tovarășe președinte, se poate să n-aveți dreptate? — confirmă ingineră agronom Mioara Stănescu. Chiar acum lucrez la situația operativă pe care trebuie s-o prezint la raion, și...

— Și cum lucrați situația operativă? — am întreat, — Firește, după datele culese de pe teren.

— Terenul ca terenul, scriptele sînt totul. Uitați-vă aici: actele vorbesc! Cîte hectare ne-am propus să realizăm pe zi, atîtea trec și în raport...

— Bine, bine, da' dacă se-nîmplă ca socoteala de la birou să nu se potrivească cu cea din cîmp?

— Nu-i nimic, — ne liniștii ingineră. — Ce contează cîteva hectare în plus sau minus? Actele vorbesc!

— Și, dacă nu vi-i cu supărare, cam ce vorbesc actele? Ați terminat însămînțările din epoca întia?

— Încă nu, în schimb am terminat de înlocuit toată documentarea.

— Cîte hectare cu sfecclă de zahăr s-au însămînțat pînă acum? (Pînă acum, înseamnă 10 aprilie, ziua în care a avut loc convorbirea de față).

— Păi, să ne uităm în acte. Așaaa...

Și în timp ce ingineră răsfoia teancul de tabele și rapoarte,

situații și referate, președintele, mai expeditiv, ne răspunde:

— Păi, cam jumătate din cît este trecut în acte ca planificat. Da', nu-i nimica, vorba tovarășei ingineră, mai e vreme...

— Dar cu însămînțatul floirii soarelui?

Acum, îi veni rîndul inginerii să fie mai expeditivă în răspuns:

— Păi, s-a însămînțat cam un sfert din totalul planificat. Da' vorba tovarășului președinte, mai e vreme. Doar n-au intrat zilele-n sac.

— Ni-l teamă că pînă la urmă, mergînd tot așa, cu pași de melc, chiar au să intre zilele-n sac. Și dacă au să intre zilele-n sac, nu știu la toamnă ce-o mai intra...

Președintele se uită la ingineră, apoi ingineră se uită la președinte, apoi amîndoi se uită la noi, iar noi am ajuns la concluzia că dacă Penes Curcanu și-a schimbat porecla în renume, comuna Fundeni și-a schimbat numele în poreclă, fiind codașă pe raion la însămînțări. De unde se vede că nu totdeauna... actele vorbesc. Actele, ca actele, da' mai bune-s faptele.

P. TELEMAN

Nea Ică cel isteț

Nu e-aș vrea să-l laud pe tovarășul Ică Ștefan, directorul căminului cultural din comuna Terpezița, regiunea Craiova, dar să știți că dînsul e o persoană cu totul și cu totul deosebită, pe care, întîlnînd-o, nu se poate să n-o remarci, pentru ca apoi să îi vină foarte greu s-o uiti. Într-un cuvînt, o persoană rară.

Dar ce să-l mai prezint eu, judecați dv. singuri după cîteva „mostre” a la nea Ică lafă-l în trei etape succesive ale laborioasei și complexe sale activități:

Etapa I-a. (La ședință: teoria).
— Și cum vă spuneam, tovarăși, acum, cînd toată lumea dă zor cu însămînțatul, căminul cultural are misiunea, nobilă, am putea zice, să scrije în mod serios bunul mers al campaniei. Pentru reușita acestei acțiuni, eu personal, în mod cu totul și cu totul solemn îmi iau angajamentul...

Etapa a II-a. A început campania... (la bufet: practica).

— Bun e vinul ghiurghiului Primăvara, timpuriu; Bun e vinul și gustos C-un director... înimos.

Etapa a III-a. (Din nou la ședință).

— V-am ruga, tovarășe Ică, să ne spuneți cum merge treaba la cămin?

— La cămin? Aaaa. Dat Merge. Meeerge, strună.

— Cu brigada artistică de agitație cum stați?

— Cu brigada? Păi, despre brigadă poate să vă spună tovarășul Aurel Turcitu, directorul școlii, că l-am trasat lui sarcină să se ocupe de ea.

— Dar cu corul, cu echipa de dansuri și cu echipa de teatru cum e?

— Ooo, cam multe întrebări de-odată. Dar, știți ce? Il chem imediat pe tovarășul profesor Ion Amzulescu, că el e competent în materie. Nu de alta, da' mie nu-mi place să lucrez seclar. I-am dat sarcini concrete, i-am spus ce trebuie să facă, acum să răspundă.

— Dar dumneata ce faci?

— Eu? Meditez, organizez, dirijez...

Ar fi cazul, spunem noi, să mediteze mai mult asupra misiunii de director, pentru a se... dirija pe sine către o activitate bogată, și... organizată.

MARIUS POPESCU

(După o semnalare a tov. AUREL SIMION)

Proverbe și zicători

„Cine spune multe, face puține”. De acest lucru poți să te convingi ascultîndu-l pe Nicolae Rotaru, președintele sfatului popular din Tălmaci, raionul Sibiu, care e capabil să-ți vorbească două ore-n șir despre importanța campaniei de primăvară, iar cînd îl întrebî la concret, în mod practic, cam cîte hectare s-au însămînțat, se face că n-aude, nu vede și... toce chitic. Semn că n-a făcut mai nimic.

★

„Lauda de sine, nu miroase-a bine” mai ales atunci cînd vine din partea tehnicianului agronom Stînă Aristide din Urechești, regiunea Bacău, care are un dar nemaipomenit de a umfla cifrele: dacă, de pildă, s-au însămînțat azi 73 hectare, el le rotunjește atît de frumos, că printr-un hocus-pocus, preschimbat, cifra ajunge la 100 în cap. Iar dacă se trece cumva de 100, să zicem 110-115, dintr-un condei, el a și ajuns la 150. De ce? Păi, ca să fie. Păcat însă că-s numai pe hirtie...

INSTANTANEE

Colectiviștii din comuna Guguștii Hușului, au plantat peste 3.000 pomi fructiferi.

— Nu mai inteleg nimic, vericule. Acu-i săptămîna cînd trecul pe-aci și nici vorbă nu era de livadă.

În comuna Oboga, raionul Bals, însămînțările se desfășoară nepermis de încet.

SACUL: — Trebuie să ieșim neapărat pe cîmp!

La G.A.S. Costache Burea raionul Negru Vodă, acoperișurile la ferma de păsări sînt găurite.

— Singura soluție este să mai cumpărăm umbrele!!

Unele semănători ale G.A.S. Iosif Clisici, regiunea Galați, fiind prost reparate, nu funcționează.

— Să mai spună cineva că nu folosim semănătoare pentru... însămînțări!!

(Desene de NIC. NICOLAESCU)

și alta RECE

Biblioteca din comuna Ciorăști, regiunea Ploiești.

Ea din cînd în cînd imparte Fiecărui o carte;
Și, firește,
Fiecare o citește.
Numai ea, am auzit,
N-are timp pentru citit.

Stă visînd cu ochii-n grindă,
Stă cu gîndul teleleu,
Stă privindu-se-n oglindă
Stă, și stă, și stă mereu...
După cum se vede treaba,
N-are timp, că... stă degeaba.

PETRE POPA